

SALLAI JÚLIA

em haragszo a hegyre

Sallai Júlia: Nem haragszom a hegyre

Sallai Júlia
Nem haragszom a hegyre
(Részlet)

(Részlet)

Smile-Net Kft.

© Sallai Júlia, 2009

Kiadja a Smile-Net Kft.
H-1046 Budapest, Hárfa utca 59.
E-mail: smilenet.budapest@gmail.com
Felelős kiadó: A kft ügyvezetője
Borítóterv, kötésterv, tördelés: Saci, saciport.hu
Korrektúra: Vankó Annamária
Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

Támogató a BORS

ISBN 978-963-06-9248-9

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

Köszönet

Szerettem volna név szerint köszönetet mondani mindazoknak, akik támogattak bennünket a legnehezebb időszakban. Nekiálltam lajstromba venni a neveket, de látván a végeláthatatlan névsort, inkább felhagytam ezzel az elképzeléssel. Segítőink egy része fellelhető a könyvben, ám nagyobbik részükre még csak utalás sem történik – hiszen ahhoz egy almanachot kellett volna készítenem. Ha pedig képtelenség mindenkit említeni, akkor talán jobb, ha meg sem kísérek valamiféle fals fontossági sorrend szerint kiemelni bárkit is.

Köszönet tehát minden jószándékú támogatóknak; tudja magáról, akit illet. Itt, ezen az oldalon, most csak azoknak az embereknek mondok külön köszönetet, akik magát a könyv elkészültét segítették elő;

Mindenekelőtt dr. Lehóczky Pálnak tartozom köszönettel, amiért hozzájárult levelei (utólagos változtatás nélküli) közléséhez, és köszönet minden más érintettnek is, akik beleegyeztek, hogy valódi nevükön illetve keresztnevükön szerepeltessem őket.

Köszönöm öcsémnek, Sallai Józsefnek („Sacinak”), hogy felvállalta a könyv kiadatásának teljes szakmai gondozását, a grafikai tervezéstől a tördelésen át a nyomdába kerülésig.

Köszönet Nagy Marinak az építő dramaturgiai tanácsokért, melyekkel oly kedvesen ellátott engem, közvetlenül a nyers kézirat elolvasása után.

Köszönet továbbá Pallagi Ferencnek, aki a kézirat átvétele nélkül is, már az első személyes beszélgetésünk végén biztosított támogatásáról, és külön köszönet illeti kolleganője, Zimber Szilvia munkáját, aki szívből jövő, teljes odaadással és teljes szakmai tapasztalával segítette elő magát, a kiadási folyamatot.

Legfőképpen pedig családom toleranciáját köszönöm, melyet azon hetek alatt tanúsítottak felém, míg le nem pakoltam végleg a lelkemről ezt a „batyut” – azaz, míg meg nem íródott a kézirat. Amikor elkészültem, akkor pedig a könyv átbeszélése jelentett újabb kihívást a családnak, különösen Máténak, aki előtt többségében még mindig ismeretlenek voltak a brianconi napok részletei. Megemelem előtte újfent a kalapom, amiért vállalja a történet minden sorát, és köszönöm, hogy őszinte partner a könyv létrejöttében.

Mátéval könnyű együtt élni. Jó társaság rövid és hosszú távon is. Vidám természete szüntelen belecsempész valami huncut pikantériát a mindennapokba.

Mindkét fiunk örökölte Géza rendkívül kifinomult humorérzékét és egyedi humorát. Apjukhoz hasonlóan Dizi is, Máté is páratlan szellemességét adományozza rendre a környezetének. Három, alapjaiban eltérő személyiség, három alapjaiban sajátos humor. Ez a görcs nélküli, könnyed viccelődni tudás valódi áldás egy család életében. Remek fickók mindhárman, és jól tudom, ez mekkora kincs.

Újabban azonban vészesen fogyóban van nálunk a nevetés. Géza szája sarkából már évek óta kihalt a mosoly, és a humora is parkolópályára került, amióta folyamatosan sanyargatják családjukat az emberpróbáló nehézségek. Dizi flegmatikus humorát is nélkülözzük a mindennapokban, amióta elköltöztek Zsófiival. Három éve házasodtak össze, s bár sűrűn találkozunk, így is csak röpké ideig tudunk időzni egymás társaságában. Hiszen amikor beadják hozzánk Lilit, a kicsi unokánkat, olyankor is jobbra csak a legszükségesebb operatív mondatok röpködnek ide-oda, aztán már futnak is tovább sebesen Zsófiival.

Mostanság tehát Máté pajkossága az egyetlen, ami a drámai pillanatokban is képes mosolyt csalni fakuló tekintetembe. Minden éles helyzetre van valami legömbölyítő válasza, mindenhez hozzá tud fűzni valami vicceset, amitől valahogy egyből parányibbnak tűnnek a problémák. Pedig pocsék időket élünk: pénzügyi és egészségügyi kihívások garmadája szorongat bennünket. Lassan több, mint ami elviselhető.

S amikor azt hiszed, hogy ennél rosszabb már biztosan nem lehet, akkor érkezik egy telefonhívás... és már bánod, hogy megkérdezted, ugyan mi jöhet még? Mert a sors, az tudja. Tudja bizony, és meg is mutatja! Kíméletlenül megmutatja, hogy nem azok a nehézségek az életben, amiket annak gondoltál, hogy nem az a mélypont, ha le kell mondanod a zongorádról meg a könyveidről. Elég

egy telefonhívás, és ráeszmélsz, mennyire nincsen súlya eddigi keserűségednek. Eltörpülnek az életkörülmények kilátástalanságai, eltörpülnek a súlyosnak vélt egészségügyi gondok, eltörpül minden, amikor a sors megmutatja, mi az, ami tényleg számít. Amikor valódi tétre kell játszani.